

Апел от един руски еврейин към неговия народ

От 1 стр.

Очевидно, евреите не пазят никакъв спомен за някогашното си отечество. Благодарение на бързата си адаптивност, те са придобили от народите, сред които съдбата ги е захвърлила, най-лесните за усвояване черти.

В стремежа си да се слейт с другите народи, евреите в известна степен, доброволно се отказват от своя етнос. Въпреки това, никъде досега не са били признати от съгражданите си за хора с равни права.

Най-голямата пречка, по пътя на евреите към създаване на независима нация, се състои в това, че те не чувстват нуждата от нея. Дори отиват още по-далеч, поставяйки под съмнение самата идея за такава нация.

Когато човек е болен, липсата на желание да се храни е много сериозен симптом на болестта. В такъв случай, не винаги е възможно болният да бъде излекуван от загубата на апетит. И ако все пак апетитът му се възвърне и той иска да се храни, остава въпросът дали пациентът ще е в състояние да поглъща храната.

Евреите се намират в злочастното състояние на точно такъв пациент. Ние трябва да докажем, че нещастията на евреите се дължат, най-вече, на липсата на желание за национална независимост, и че това желание трябва да бъде пробудено и поддържано във времето, в противен случай, евреите ще бъдат завинаги обречени на позорно съществуване. Казано накратко, наш дълг е да докажем, че те трябва да се превърнат в нация.

Призрачният вид на живия труп, на народ без чувство за единство или организация, без своя земя или други обединяващи връзки, който отпадна вече не е жив, но продължава да броди между живите. Това забележително явление, без прецедент в историята, което не може да се сравни с нищо преди него или след него, е намерило странно отражение в съзнанието на народите.

Страхът от еврейския призрак се е предавал през поколенията и през вековете. Първо като източник на предразсъдъци, по-късно в комбинация с други сили, които се разгледаме, той достига своята кулминация в юдеофобията.

Юдеофобията е психическо отклонение. Като психическо отклонение то е наследствено и тъй като това заболяване се е предавало дбе хиляди години, то е станало нелечено. Става дума за онзи страх от призрак - майка на юдеофобията, който е предизвиквал тази абстрактна, бих казал, платоническа омраза, вследствие на която целият еврейски народ е държан отговорен за истински или предполагаеми злодеяния на отделни свои представители.

По този начин, юдаизмът и анти-семитизмът са оцелели в историята векове наред, като неразделни спътници. Също като еврейския народ - истинският скиташ еврейин, изглежда и анти-семитизмът, никога няма да изчезнат. Всеки, който отрича, че евреите са избраният народ, би трябвало да е слеп, те наистина са избрани, но за всеобщата омраза. Няма значения колко противоречиви са отнасянията между отделните нации, диктувани от техните инстинкти и цели, те са единни в омразата си към евреите, по този въпрос всички са единодушни. Антипатията, като такава, съществува навсякъде и по всяко време, независимо дали се изразява във формата на актове на насилие, като силна завист, или под прикритието на толерантност и закрила. Да бъдеш ограбен като еврейин, или да бъдеш закрилян като еврейин, е еднакво уничително, еднакво разрушително за самоуважението на евреите.

След като анализирахме юдеофобията, като наследствена форма на демонопатия, характерна за човешката раса, и показваме, че анти-семитизмът е резултат от наследствено отклонение в човешкия ум, трябва да направим едно важно заключение - ние трябва да спрем да се борим с предразсъдъка,

(Откъси - 1882 г.)

Леон Пинскер

„Ако сам не мисля за себе си, кой ще помисли за мен? И ако не сега, кога?“

Хилел

негов, е в положението на съблазнител на млада девка, пазена ревниво от нейните роднини! И ако въпреки това, той прогресира в тази страна и успее да си откъсне поне малко от цветята ѝ, тежко и горко на злочестия човек. Очаква го съдбата на евреите в Испания и Русия.

Ако трябва да обобщим, за живия, еврейинът е мъртвец, за местния жител той е чужденец, за домакина - бездомник, за богатия - просяк, за бедния - експлоататор и милионер, за патриота - човек без отечество, а за всички заедно - омразен конкурент.

Този естествен антагонизъм е източник на безбройни недоразумения, обвинения и упреци, които и двете страни основателно или неоснователно си отправят взаимно. Вместо да осъзнаят положението си и да възприемат разумна линия на поведение, евреите вечно апелират за справедливост и наивно вярват, че апелът им ще има някакъв ефект. И когато не-еврейинът трябва да наложи превъзходството си, исторически прерогатив на силния над слабия, той се опитва да оправдае своето отношение към евреите, силеи си безброй обвинения, които при внимателно проучване, се оказват безпочвени или преувеличени. Независимият наблюдател, който не следва идеалите на някаква Утопична Аркадия, а гледа на фактите прагматично, няма да хвърли отговорността за този антагонизъм на никой от двете страни. За евреите той ще каже: „Вие сте глупаци, понеже бездействието и очакването от човешката природа нещо, което тя никога не е произвеждала - човечност. Вие заслужавате презрение, защото ви липсва истинско самочувствие и национално достойнство.“

В действителност, тези, които твърдят, че ни симпатизират, винаги са се грижили да не можем да се изправим на крака, за да не възстановим изгубеното си достойнство. Векове наред сме водили неравна борба за оцеляване като индивиди, но никога не сме се борили като еврейска нация. Всеки поотделно е разменил своя талант и енергия за малко въздух и парче хляб, напоепо със слъзи.

Народите по света не успяха да ни унижат физически, но потиснаха в нас всяко чувство за национална независимост. Затова сега наблюдаваме с фатално безразличие, как в много страни нашите събратя са лишени от права, които трудно могат да бъдат откъсани дори на африканските злуци. Макар и разпръснати по света, ние продължим да живеем и показваме нашата способност да оцеляваме, но изгубихме онова, което ни свързваше - общото национално самосъзнание. В стремежа си да осигурим материалното си

съществуване, много често се принуждаваме да забравим моралните си качества.

Големият, широк свят се оказва тесен за нас. Молим се само за малко място, където можем да положим уморена глава. И тъй като започнахме да се задоволяваме със съвсем малко, загубихме и достойнството си.

Когато някой безделник по пътя се провикне: „Вие бедни еврейски дяволи наистина заслужавате съжаление“, ние се трогваме безкрайно. А когато кажат за някой еврейин, че е гордост за расата си, толкова сме жалки, че започваме да се радваме. Друг пример за падението ни, когато малка група еврейини на Запад получи равни права с не-еврейите, сме готови да изпадне във възторг. Та нали този, на който му се дава остава винаги уязвим.

В случай, че за момент забравят за нашия произход и започнат да ни третират като равни, ние изразяваме нашата благодарност чрез рогоопстъпничество. Заради новото си обществено положение, в името на паницата с ядене, ние убеждаваме себе си и останалите, че вече не сме еврейини, а пълноправни граждани. Напразна илюзия! Дори хиляди пъти да докажете, че сте патриоти, пак ще ви напомнят при първа възможност за семитския ви корен. Разбира се, това неизбежно напомняне, няма да ви пречи да приемате гостоприемството на домакините си, докато някоя хубава сутрин, не се окажете на границата, където тълпата ви повтаря, че вие не сте нищо повече от скитници и паразити, извън закрилата на закона.

За щастие, ситуацията започна да се променя. Сбитията през последните години в просветена Германия, в Румъния, Унгария, и особено в Русия, имаха ефект, какъвто дори и най-кървавите позори през Средновековието не можаха да постигнат. Националното съзнание, което дотогава беше скрито в черупката на мъченичеството, пробуди руските и румънските еврейини и придобиха формата на неуверливо движение към Палестина. Макар това да бе позорно решение, съдейки по резултатите, то все пак бе израз на инстинкта за създаване на свой дом.

Ние трябва да се примирим веднъж завинаги с факта, че другите нации винаги ще ни отхвърлят, поради вродената си, наследствена нетърпимост. Не бива да си затваряме очите за тази сила, която действа като всяка друга природна стихия. Не бива да се оплакваме, напротив, ние сме длъжни да проявим смелост и да се изправим, за да не останем завинаги Пепеляшката, с която всички народи се подиграват. Ние нямаме вече оправдание да оставаме националната си съдба в ръцете на другите нации, защото така ние им прехвърляме отговорността за собственото си национално нещастие.

Сега странстваме като беззълци и изгнаници, прогонени от руската тълпа, с мъртви сърца, без Моисей, който да ни води, без Обетована земя, която да заведеме. Пътубаме през земите на всички владетели. Тук ни предупреждават учтиво да не разпространяваме чума, на друго място съдбата е благосклонна и ни казват, че ще ни осигурят някъде, някак си, правото свободно и необезпокоявано да продаваме стари грехи, да правим цигари или да се преструваме на земеделци. Би било евфемизъм да наречем това емиграция. Засрамени и окаяни, бежанците стоят струпани на границите, а хълмталите им очи търсят помощ. В отговор получават някол-

ко бараки и няколко хиляди паспорта. Следват няколко репатрирания обратно, още няколко хиляди горчици разочарования и приливът на общественото съчувствие спада.

Какво да правим сега, откъде да започнем? Ние вярваме, че началото вече е поставено от съществуващите еврейски общества. На тях се пада отговорността и задължението да запалят пътеводната светлина, която очите ни ще последват. Ако те са готови за тази нова задача, тези общества трябва да се реформират напълно. Те трябва да предизвикат национален конгрес и да се нагърбят с провеждането му. Ако те не искат да изпълнят тази функция и откажат да стигнат по-далеч от сегашната си дейност, длъжни са поне да излъчат представители, които да образуват национално управително тяло, нека го наречем директориат. Той трябва да спомогне за създаването на онова единство, което сега ни липсва и без което начинанието ни е немислимо. За да представлява националните ни интереси тази институция трябва да обедини лидерите на нашия народ и да поеме енергично в ръце управлението на националните ни дела. Нашите най-велики и най-надарени умове - финансиста, учени, делови мъже, държавници и специалисти по международно право - трябва заедно да впрегнат силите си в името на постигането на общата цел. Тази цел би била преди всичко създаването на сигурен и неприкосновен дом за онази част от евреите, които живеят като пролетарии в различните страни и са в тежест на местното население.

Ние в никакъв случай не предлагаме всеобща емиграция на целия народ. Сравнително малкия брой еврейини на Запад, които са незначителен процент от населението и които може би поради тази причина, са по-добре приети и дори до някаква степен натурализирани, могат за в бъдеще да останат по родните си места. Богатите също могат да останат дори там, където евреите по принцип не са толерирани. Но както вече отбелязахме, броят на евреите не бива да се разраства твърде много, защото в такъв случай те ще бъдат подложени на риск от преследване, както в Русия, Румъния, Мароко и другаде. Става дума за онази част от евреите, която бидеику тежест, както за себе си, така и за останалите, носи нещастия на целия еврейски народ. Настъпил е моментът да създадем убежище за тези наши събратя. Трябва да се заемем със създаването на такова постоянно убежище, но това няма да стане чрез безцелно събиране на дарения за емигрантите или бежанците, които с ужас напускат негостоприемния си дом, за да загинат в чужда и непозната страна.

Експертите, които биха избрали за наш дом Палестина или Сирия, днес не допускат, че в бъдеще тази страна може да стане просперираща чрез човешкия труд и производството. В този случай, цената на земята ще нарасне пропорционално. А дали пък не трябва да изберат Северна Америка, при всички положения трябва да побързаме. Само през последните 38 години населението на САЩ се е увеличило от 17 000 000 на 50 000 000 души. През следващите 40 години нарастването вероятно ще продължи със същата темп, ясно е, че възможно по-скоро трябва да предприемем нещо, ако не искаме да пропуснем завинаги шанса да създадем сигурно убежище за нашите нещастни събратя в Новия свят.

Единственото подходящо решение за нас е създаването на еврейска нация от хора, живеещи на своя земя, автономна еманципация на евреите или казано другояче, приравняване на евреите с другите нации, чрез придобиване на еврейска родина. Не бива да се заляваме, че хуманизмът и просвещението могат да излекуват страданията на нашия народ.

Международният еврейски въпрос трябва да има национално решение. Разбира се, нашето национално оздравяване ще отнеме време. Трябва да направим първата стъпка. Потомците ни трябва да продължат започнатото, с добре обмислени и премерени крачки.

Финансовото осигуряване на това начинание не представлява непреодолима трудност.

Помогни си първо сам и Бог ще ти помогне!

Превод от английски - Орхан Тахир